

Dimarts II

Is 40,1-11; Mt 18,12-14

Desembre 6

JESÚS DIGUÉ ALS DEIXEBLES: «Què us sembla? Si un home té cent ovelles i se li n'èsgarria una, ¿no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a buscar l'esgarriada? I si l'arriba a trobar, en veritat us dic que té més alegria per aquesta ovella que per les noranta-nou que no s'havien esgarriat. Igualment, el vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits.»

❖ **Preparació:** L'ofici de pastor estava mal vist entre els jueus, ja que el consideraven impur.

❖ **Lectura:** Diuen els exegetes que la imatge del bon pastor era una de les preferides de Jesús; sovint la utilitza per parlar de si mateix: «Jo sóc el bon pastor: conec les meves ovelles» (Jn 10,14). La fa servir en paràboles com aquesta o la del judici final (Mt 25,32), i quan li demana a Pere que pasturi seves ovelles (Jn 21,16). I sent compassió de la gent perquè la veu «com ovelles sense pastor» (Mt 9,36). En aquesta ocasió el pastor és Déu Pare, a qui la Bíblia anomena sovint *pastor del seu poble* o *bon pastor* (Salm 23: «El Senyor és el meu pastor»). En l'evangeli de Lluç són molt importants els versets anteriors a les tres paràboles de la misericòrdia: diu l'evangelista Lluç que «els publicans i els altres pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-lo»; per això els fariseus i els mestres de la Llei el critiquen (Lc 15,1-2). Ell no es justifica ni explica la seva actuació. Només explica les tres paràboles en què el Pare apareix com un pastor que va a buscar l'ovella perduda, una mestressa de casa que busca la seva moneda o un pare que espera el retorn del fill rebel. Jesús, com ens explica l'evangeli de Mateu, identifica l'ovella amb els petits d'aleshores, és a dir, amb els infants i els qui

no comptaven, els mancats d'influència, els marginats de la societat.

✠ **Meditació:** Si Déu és així, jo he de ser així, ve a dir Jesús; si Déu és un pastor bo, jo he de ser així amb els *pecadors*, amb els qui la societat considera apartats de Déu, amb els no-complidors de les lleis religioses. Déu és així, Jesús és així... I jo?

✠ **Oració:** Tingues misericòrdia de mi, moltes vegades m'esgarrio, com l'ovella de la paràbola. Vine a buscar-me, Senyor, no pas una sola vegada, sinó totes les que calgui. I ajuda'm, Senyor, a ser com tu. Que parli la meua vida, més que les meves paraules. Que la misericòrdia sigui el meu lema: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36) ens vas dir; «El que jo vull és amor, i no sacrificis. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 9,13).

✠ **Contemplació:** L'alegria del pastor de la paràbola, com la de la dona que troba la moneda perduda, o la del pare en veure tornar el seu fill, és una alegria desbordant, contagiosa, que arriba als altres. Per això l'evangeli diu que ho celebren amb els seus amics i veïns, i fins fan una festa. Doncs encara més festa hi ha al cel –diu Jesús– quan es converteix un pecador. És la *festa del perdó*.

✠ **Acció:** En la nostra vida podem prendre un lloc entre els criticaires i amoïnats, perquè ens creiem molt complidors, com els fariseus i els mestres de la Llei, o com el fill gran de la paràbola. O bé podem situar-nos entre els qui es reconeixen necessitats de perdó i tornen cada dia buscant l'abraçada del Pare Déu, provocant una festa contínua en el cel. Aquests últims, a més, són fàcils de reconèixer: són addictes, també ells, a perdonar.